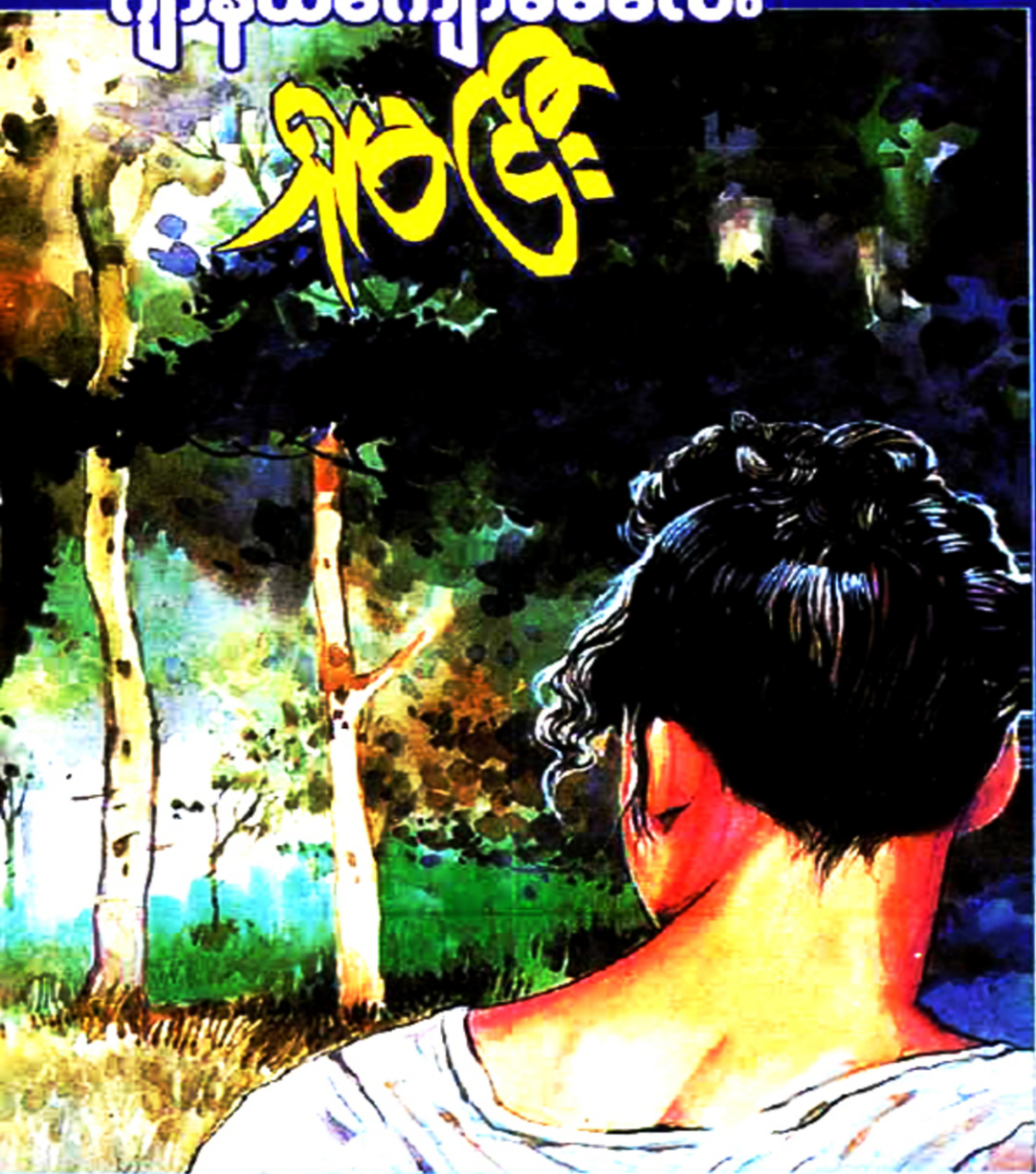

ဂျာနယ်တော်မမလေး

အိမ်ခြေ

အေးအေး

ဖခင်ပြောသည် ကိုသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် အလိမ္မာအိမ်ပါ။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချောကို အလွယ်တကူရဖို့ ပင် ရှိ၏။ ယခုလို တစ်လမ်းလုံး ဆောင့်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အောင့်နေဖို့ ရာမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်ကတည်းက ခဲရာခဲဆစ် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း အားထုတ်ရ၊ လုံ့လပြုရမှ ပို၍ အရသာတွေသည် ကို သဘောကျခဲ့သည့် ဝါဒအခံ ရှိသဖြင့် ယခုလည်း ဖခင်ပေးစားမည့် မိန်းမကို မယူနိုင်ဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့လျက် ခေတ်ပျက်မတတ်ဖြစ်နေသော အချိန်ကာလကြီးအတွင်းမှာ ပင် စွန့်စွန့်စားစား ခဲရာခဲဆစ်ယူရမည့် မိန်းမအတွက် နေပူထဲတွင် တညည်းညည်း တညူညူ လူတစ်ကိုယ်လုံး အထောင်းခံကာ ခရီးနှင်လျက်ရှိသည် ။ နေမှာ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီ တိုး၍ သာ ပူလျက်ရှိသည် ။ ကျွန်ုပ်၏ လှည်းကုလားမှာ ပူလောင်ခြင်းကို ခံပြင်းတိုင်း နွားကို တစ်ရိုက်တည်း ရိုက်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ပါလာသော ကျွန်ုပ်၏ တပည့် ဘစောသည် ဝန်စည်စလယ်အထုပ်အပိုးကဲ့သို့ အလားတူလုပ်၍ နေရှာလေသည် ။

အစိုးရ အထူးအရာရှိကြီး ဦးကျော်မြင့်အနေဖြင့် သူကြီးလုပ်သူ အဖေအိမ်တွင် တည်းခိုရမည်ဖြစ်၍ သမီးလုပ်သူကို မြင်ရမည်ကား မလွဲစကန်ပင်ဟု တစ်နည်းတစ်လမ်း စိတ်အေးမိရသည် ။ ရုက္ခစိုးကြီးထွန်းမောင် လက်ညှိုးညွှန်လိုက်သည့် အတိုင်း ရုပ်လည်း ချောမည်၊ ပညာလည်း ရှိမည်၊ အထက်တန်းလည်း ကျမည်။ ဘယ်မိန်းမနှင့် ယှဉ်ယှဉ် အဖ

က်ဖက်က သာရမည်။ သို့ပေသည့် မာနအလွန်ကြီးသည် ဟူသော ဝိသေသနမြောက်မြားစွာထဲတွင် မာနအလွန်ကြီးသည် ဟူသော နောက်ဆုံးဂုဏ်ပုဒ်သည် သာလျှင် ကျွန်ုပ်အား ယခုကဲ့သို့ လုံ့လထုတ်စေရန် အထူးပင်လှုံ့ဆော်လေတော့သည် ။

ကျွန်ုပ်သည် ခွင့် ၂၀၂ ယူခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ နေရပ်ရန်ကုန်မှ အုတ်ဖိုသို့ ကားနှင့် လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ကားလည်း ခဏခဏပျက်၊ လေယာဉ်ပျံရန်ကလည်း အခါခါရှောင်ရှားလာရသောကြောင့် ခရီးတွင် ကျယ်သင့်သလောက် မတွင် ကျယ်ဘဲသုံးရက်ကြာမှ အုတ်ဖိုသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည် ။ အုတ်ဖိုတွင် ကားပျက်နေသဖြင့် လှည်းငှား၍ ထိုမိန်းမပျိုနေရာ တိမ်မြုပ်ရွာသို့ ခရီးကြမ်းနှင့်လျက်နေလေသည် ။

ကောင်းကင်ယံမှ စက်သေနတ်ရန်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မှာ လှည်းပေါ်က ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက်နှင့် နေပူထဲတွင် တူတူပုန်းတမ်း လုပ်ရသည်မှာ လည်း အမောပင်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါဖူးမှ အပင်ပန်းမခံခဲ့ဖူးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပြေးရင်းပုန်းရင်းပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြီးမိသည် ။

ညနေစောင်းနေမှာ ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်း လာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မှာ ထိုအခါမှ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့သကဲ့သို့ "ဝေးသေးသလားဆရာ" ဟု အသံထွက်ဖော်ရတော့သည် ။

"ငါတော့မသိဘူး၊ လှည်းကလားကတော့ တစ်ည မအိပ်ရပါဘူး ပြောတာပဲ"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ... "ကြံကြံဖန်ဖန် ဆရာရယ်" ဟု လေးလေးတွဲတွဲကြီး ညည်းညူလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်လာသည် ။

"ဘာ ကြံကြံဖန်ဖန်လဲ ..."

"နီမိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာရယ် ..."

"ဘာနိမိတ်မကောင်းတာလဲကွ၊ မင်းဟာက ယောက်ျားမဟုတ်သလိုဘဲ ... ဒါနဲ့ များ ငါ့တပည့်လုပ်နေရသေးတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ် ... နေရပ်က တိမ်မြုပ်ဆိုတော့ နာမည်နိမိတ် ..."

"တော်စမ်းပါ ... နာမည်နိမိတ်ယူရင် မိန်းကလေးနာမည်က အေးအေးတဲ့ ... ကဲ ... ကောက်ပါဦး ဘစောရယ် ..."

"အေးအေးမို့လို့ ပဲဆရာ ... ပူများ ပူရင် ..." ဟု ရှေ့သို့ စကားမဆက်တော့ဘဲ ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ နဖူးပေါ်ကာ၍ နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အမူအရာကိုကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရတော့သည်။ ။ ထိုသို့လုပ်နေရာကတစ်ဖန် "ရင်ပူလိုက်တာဆရာ" ဟု ညည်းညူပြန်သေးသည်။ ။

"ရင်ပူတာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ရမလဲ ..."

"ရေသောက်ရမယ်ဆရာ"

ကျွန်ုပ်က ရေကုန်နေသည် ကိုမှ ရှာပြောတတ်တာကို မာန်ချင်သေးသဖြင့် "တိုက်လိုက်ကွ ဝ" ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။ ။

လှည်းဘီးများမှ နေပူထဲတွင် တအီအီ အသံပေး၍ တငြိမ်ငြိမ် လှိုမ့်လျက်ရှိသည်။ ။ မြန်မြန်ရောက်လိုစိတ်ကို ထိုအသံက တစ်လမ်းလုံး ဆွဲ၍ နေလေသည်။ ။ ရေငတ်လွန်းသဖြင့် စောစောက တဲတွေ့လျှင် ရေသောက်ဖို့ ရပ်ခွင့်ပေးရန်ပြောထားရာ နေစောင်းမှ ပင် တဲကလေးတစ်တဲကို တွေ့ရတော့သည်။ ။ လှည်းကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဘစောအား ထိုတဲတွင် ရေသောက်ခိုင်းလိုက်ရာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာဘစော ပြန်ထွက်လာသည် ကို မြင်ရသဖြင့် ဘာများ ဖြစ်လာပြန်ပါလိ

မ့်ဟု မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ။

"ဆရာ ... ဆရာ ... သေမလား မသိဘူး၊ လာပါ လာပါ"ဟု ကျွန်ုပ် ကိုခေါ်နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသများ ပင် ထွက်မိပြီး ... "ရေသွား သောက်ပါဆိုတာကို ဘာတွေ့လာပြန်တာလဲ ... မင်းဟာက ..."

"လူ ... ဆရာရဲ့ လူ၊ ဘဝပြောင်းတော့မယ် ... ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ... ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းရယ်"

"ရှုပ်တဲ့ ကောင် ... မြန်မြန်ရောက်ချင်ခါမှ မင်းနှယ်ကွာ ..."ဟု မောင်းမဲပြစ်တင်လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်မိပြီးဖြစ်သည်။ ။ လှည်းကုလားအား ခေတ္တစောင့်ရန် မှာ ကြားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဘစောနောက်မှ တဲဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ။ တဲမှာ အလွန်သေးငယ်၍ အိုမင်းယိုင်နွဲ့၍ နေလေပြီ။ လူမသုံး၍ ပစ်ထားသည် မှာ အတော်ကြာပုံရသည်။ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းလွန်းလှသည်။ ။ တဲဝသို့ ရောက်ကြရာ ဘစောက ရှေ့ကမဝင်ဘဲ လမ်းဖယ်၍ ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့တိုးဝင်လိုက်သည် တွင် တဲထောင့်၌ သွေးအလိမ်းလိမ်းလူးလျက် လူတစ်ယောက် လူးလွန့်နေခြင်းကို မြင်ရလေသည်။ ။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်ုပ်မှာ နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ရှေ့သို့တိုး၍ ထိုသူဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လှမ်း၍ သွားလိုက်သည်။ ။ ၎င်းသူမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်လောက်ပင် ရှိသည်။ ။ အရပ်ရှည်ပုံမှာ လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတူပင်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင်။ အသားအရေသာ သူက ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ ဖြူပါပေသည်။ ။

အနီးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံးဖွင့်၍ ပြူးပြူးကျယ်ကျယ်ကြီး ကြည့်နေလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်လျက် သူ့အား ကူညီမည်ကဲ့သို့ အမူအရာပြရာ တစ်ဖန်

မျက်စိကို စုံပြန်မှိတ်လျက် တိုးတိုးပင် ညည်း၍ နေသည်။ ။

"မိတ်ဆွေ ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ မိတ်ဆွေ ဘယ်ကလဲ
" ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရာ ထိုသူလည်း အတန်ကြာမှ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး
နောက် အဖြေမပေးသေးဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင် ထိုးထားသော မြားကို
သာ စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ။

"မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်ဆီက ဘာအကူအညီလိုချင်သလဲ ပြောပါ ... ကျုပ်
ကူညီပါ့မယ်၊ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေလိုမှတ်ပါမိတ်ဆွေ"

ထိုသူမှာ ခဏမျှ ပြူးစိုက်၍ ကြည့်နေပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင် ထိုး၍
ထားသော မြားကို လက်ညှိုးထောက်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလေဟန် ပါးစပ်
ကို လှုပ်ရှားလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြားကို ရုတ်ချည်း ဖြုတ်
လိုက်မိပြီးနောက် "မြားလေမိတ်ဆွေ ...မြား" ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်
ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်မိသည်။ ။

ထိုသူလည်း မြားကို ရာထူးအဆင့်အတန်း သိနားလည်သကဲ့သို့ နီး
ကပ်စွာ ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပြီး သဲ့သဲ့မျှပင် "ခင်ဗျားအစိုးရအရာရှိပါလား
..." ဟု ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းနည်းသွားသကဲ့သို့ ညှိုးငယ်စွာပြောရှာလေသ
ည်။ ။

သူ၏ သဘောကို ကျွန်ုပ်က ရုတ်ခြည်းနားလည်ကာ "စိတ်မကောင်း
မဖြစ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ ...ခင်ဗျားကို ရန်မပြုပါဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ကူပါ့မယ်
... ဘာအကူလိုတယ်သာ ပြောပါ"

"ကျွန်တော် သေလူပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အသက် တစ်သက်လုံးမှာ
ခင်ဗျားဟာ နောက်ဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်ရရင် ..."

"ဖြစ်ရပါတယ် မိတ်ဆွေ ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။

ခင်ဗျား ဘာမဆို ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သလဲ ... ပြောပါ။ ကျွန်တော် ဆောင်ကြဉ်းပါ့မယ်။ ကတိပေးပါတယ်"

ဤသို့ပြောသည့် တိုင် မျက်နှာရွှင်ပျမလာဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်မှာ အနာ နာ၍ လား၊ စိတ်ထိခိုက်သွား၍ လား၊ အသက်ထွက် သွားပြီလားဟု ပူပင်သောကရောက်သွားကာ ဗျာများ သွားပြီးလျှင် ခြေ မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် သူခေါင်းကို ကောက်၍ ထူပြီး ... "ဟေ့ ... ဘ စောရဲ့ ကြည့်လုပ်စမ်းပါဦး" ဟု ဘစောကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ပ ကတိ ကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော ဘစောကို တွေ့ ရသဖြင့် ထ၍ ကန်လိုက်ချင်သောစိတ်များ ပင် ပေါက်မိလေသည်။ ။

"ရေကလေး ဖျန်းမှ ရမှာ ... မြောနေသလား မသိဘူး၊ ရေလိုတယ် ဆရာ ... ရေ"

"ရေမရှိပါဘူးဆိုကာမှ လာသေးတယ် ရေ"

"ဆရာ ... ဟိုမှာ မျက်လုံးကြီးပွင့် လာပြီ"

ကျွန်ုပ်မှာ အမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးစရာလုပ်ပြီး ရယ်ချင်အောင်လုပ်တတ် သည့် သူ့အကျင့်ကို နောက်နောက်က ရယ်မိသော်လည်း ယခုသော် မရ ယ်အားတော့ဘဲ ထိုသူကိုသာ ငုံ့၍ ကြည့်ကာ "မိတ်ဆွေ ... နာသလား၊ ဘယ်လိုနေသလဲ"နှင့် ပျာပျာသလဲ မေးရတော့၏။

ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ရမ်း၍ ကျွန်ုပ်အား အသနားခံသည့် မျက်လုံး တို့ဖြင့် ညှိုးငယ်စွာကြည့်၍ နေလေသည်။ ။

"မိတ်ဆွေ ... ဘယ်ကလဲ ... ဘယ်ကလဲ ... မိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်သလဲ ..."

ထိုသူလည်း သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ကာ ညှိုးငယ်စွာနှင့် "ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စိတ်ချရပါ့မလား"ဟု မဝေခွဲနိုင်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ပြောနေခြင်းကို ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် အလွန်အမင်း ထိခိုက်လှသဖြင့် မသုံးသင့်သောစကားပင်ဖြစ်သော်လည်း "ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးကတိပေးတဲ့ သူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ မိတ်ဆွေ ... ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။ ။

စောစောကနှင့် မတူတော့ဘဲ မျက်နှာကလေး အနည်းငယ်ခန့် လန်းသလို ရှိ လာပြီးလျှင် "ကျွန်တော့်လုံချည် လှန်လိုက်ပါ ...ပေါင်မှာ စာတစ်စောင် စည်းထားတယ်။ အဲဒီစာကို ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးပေးပေးပါ။ ဖောက်လည်း မဖတ်ဖို့ ကတိပေးပါ ... ဘယ်နှယ့်လဲ"

"စိတ်ချပါမိတ်ဆွေ ... ကတိပေးပါတယ်၊ မှာ တဲ့ အတိုင်း ယုံကြည်ပါ"

"ကျွန်တော်တော့ ကင်ပေရဲ့ သေနတ် ဦးသွားပြီ"

"ဪ ... ခင်ဗျားကို ဂျပန်က ပစ်လိုက်တာလား၊ အို ... ဖြစ်ရလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ..."

ထိုသူမှာ အဖြေမပေး၊ ရင်မှာ ဒဏ်ရာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး မချည့်မဆန့်ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလူးလွန်၍ နေလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်မှ ကြည့်ရင်းပင် အကဲမလှတော့သဖြင့် "ခင်ဗျားနာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပါ"ဟု နားနားသို့ ကပ်၍ မေးရာ ရုတ်တရက် သက်သာသွားသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးကို လေးကန်စွာ ဖွင့်ပြီး...

"ကျွန်တော်..."

ရှေ့သို့ ဆက်မပြောသေး၊ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတော နေသကဲ့သို့ မျက်စိကိုစင်းပြီးနေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်မင်းစွာ သိချင်ဇောနှင့် နားစွင့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်ထင်သကဲ့သို့ တွေးတော တွေဝေနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဘဝသစ်သို့ မျက်နှာမူနေမှန်း မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း စုံပိတ်သွားမှ သိရလေတော့၏။

နေပင်အတော်ကျ၍ သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူ၏ ရုပ်အလောင်းကို မြေပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး သူ့ပေါင်တွင်းရှိ စာကို ဆောလျင်စွာ ဖြုတ်ယူရလေသည်။ ။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်နေစဉ် ဘစောမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုသကဲ့သို့ ထွက်သက်ဝင်သက်အလုပ်မှ တစ်ပါး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီးလုပ်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် စာအိတ်ပေါ်ရှိ လိပ်စာကို ကြည့်နေစဉ်တွင် မှ ဘစောက... "ဘယ်ကိုတဲ့ လဲဆရာ" ဟု ကျွန်ုပ်အား အေးအေးလူလူ မေးနေပြန်သေးသည်။ ။

"ကိုလူမောင်၊ အောက်ပိုင်း၊ တိမ်မြုပ်ရွာတဲ့ ကွ"

"လာ လာသေးတယ်၊ တိမ်မြုပ်က..." ဟု သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူနေလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သွားရမည့် ခရီးပင် ဖြစ်သဖြင့် ခဲရာခဲဆစ် မဆောင်ကြဉ်းရခြင်းကို စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားမိသည်။ ။ သူမှာ သည့် အတိုင်း ဖွင့်ကြည့်ရန် စိတ်အနည်းငယ်မျှ မရှိဘဲ စာကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ထိုသူအား နောက်ဆုံးတစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် တဲဝသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ သည် တဲထဲတွင် အလုပ်များ နေသကဲ့သို့ တဲဝတွင် လည်း လှည်းကုလားမှာ အလုပ်များ နေပြန်လေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာနိုင်သဖြင့် သူလည်း နွားများ ကိုလွှတ်၍ ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေနေရာ ရုတ်တရက် ငိုက်မြည်းသွားခိုက် နွားတစ်ကောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိသောကြောင့် ဒေါင်းတောက် ဗျာများ နေပြန်သည်။ ။

စထွက်ကတည်းက ချောချောမောမောမရှိ ဖြစ်ရာနောက်ဆုံးတွင် နေသာဝင်လှသည့် တိုင်အောင် သူ့နွားကို ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ "ဟေ့ ဘစော ... ငါတော့ မစောင့်ဘူး၊ ရွာကို လျှောက်သွားမယ်၊ မင်းသာ နွားရတော့ သူကြီး ဦးဘအိမ်ကို မောင်းလိုက်လာခဲ့တော့" ဟု တစ်ခွန်းမှ မလှန်ရဲအောင် ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောပြီး ရွာဘက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေသည်။ ။

အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းလာသော စစ်ကားကလေးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ် အနီးသို့ရောက်လျှင် ရုတ်ခြည်း ထိုး၍ ရပ် လိုက်လေသည်။ ။ တစ်ခဏအတွင်း ကားပေါ်မှ ဂျပန်ကြီးတစ်ယောက်ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်အား ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ပြီးလျက်သား ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်ရှိန် သတ်ကာ ရပ်၍ နေလိုက်ရသည်။ ။ မသင်္ကာသောမျက်စိနှင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး "မင်း ဘယ်ကလာသလဲ ... ဘယ်သူလဲ"ဟု အင်္ဂလိပ်စကားဝီဝီသသနှင့် ကျွန်ုပ်ကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ရန်ကုန်က အစိုးရအထူးအရာရှိပါ"

"ဘယ်မလဲ လက်မှတ်ပြပါ"

ဤတွင် မှ ကျွန်ုပ်မှာ နားရင်းပါးရင်းများ ပူထူ၍ သွားတော့သည် ။ ကျွန်ုပ်၏ ရာထူးတံဆိပ်ဖြစ်သော မြားမှာ တဲတွင် လဲ၍ သေနသော ထိုသူ၏ လက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်သည် ကို သတိရတော့သည် ။ ထိုသူက ကင်ပေသေနတ်ဦးသွားပြီဟု ပြောသွားသောစကားကို တစ်မဟုတ်ချင်း သတိရကာ ဘေးများ ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်အား မရှာဖွေဘဲ ရိုးရိုးပင် ဖမ်းဆီးသွားပါက ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ် ဦးကျော်မြင့်ဖြစ်ကြောင်းကို ၎င်းတို့ သံသယရှင်း၍ လွှတ်လိုက်ပေလိမ့်မည် ။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ရှာဖွေခဲ့လျှင် အန္တရာယ် အကယ်ရှိမည့် စာတစ်စောင်ကို ကျွန်ုပ် ပြရပေလိမ့်မည်။ သေသူအပေါ်တွင် လည်း ကတိမပျက်ကွက်နိုင်၊ ကျွန်ုပ်တွင် လည်း ရန်များ လျှင် များ နိုင်စရာရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်မှာ ဤတစ်ကြိမ်လောက် တစ်ခါဖူးမျှ စိတ်မအိုက်ဖူးပေ။

"ဘယ်မှာ လဲ ... လက်မှတ်ပေးပါ"

"ကျုပ်လည်း နွားပျောက်လို့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လည်းပေါ်မှာ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပါတယ်။ ခင်ဗျား မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါ"

သာ၍ မသင်္ကာသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့သို့တိုး၍ လာပြီးသကာလ ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်အင်္ကျီကို ဆွဲ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ ကျွန်ုပ်ကား လျင်မြန်စွာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ လက်မှ သေနတ်ကို ဆုပ်၍ လုလိုက်သည် ။ ဂျပန်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ထက် ခွန်အားကြီး၍ သေနတ်ကို ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ မရောက်ဘဲ သေနတ်မှာ လူနှစ်ဦးလက်ထဲတွင် လူးလွန်လျက်ရှိသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ လုံးလားထွေးလားဖြစ်နေသည် မှာ အနည်းငယ်ခန့်ကြာ၍ နေပြီ

။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် လည်း ချွေးပေါက်များ ယိုစီးလျက်ရှိသည် ။ အဘယ်မျှ ခွန်အားကြီးစွာစိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ကျွန်ုပ်လုနေရသည် ကို စာအားဖြင့် ရေးသားမဖော်ပြနိုင်တော့ပေ။ သူ့သေနတ်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်နေရာကို ကျွန်ုပ်က လက်နှစ်ဖက်နှင့် အရင်းကိုစုံဝင်၍ အုပ်ဆုပ်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လွှတ်မှ ပင် ကျွန်ုပ်ကိုပစ်နိုင်ပေတော့မည်။ အင်အားရှိသမျှ အကုန်ကြိုး၍ ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ထားရသဖြင့် သူ၏ တခြားလက်တစ်ဖက်မှာ ဘာမှ အသုံးမဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဆုပ်ထားသော လက်အောက်သို့ လျှို့၍ သေနတ်ကို ယူလိုက်ပြီး အဝေးသို့ ပစ်လိုက်လေသည် ။ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ထိုသို့ လျင်မြန်စွာ လုပ်လိုက်သည့် အကြံမှာ ကျွန်ုပ်သွား၍ ကောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား မရန်းနိုင်အောင် ချုပ်ဖက်ပြီး သူ့ခွန်အားရှိသမျှနှင့် နှိပ်စက်ရန်အကြံရှိသည် ။ ကျွန်ုပ်ကား သူထင်သကဲ့သို့ သွား၍ မကောက်ဘဲ အနီးရှိ တောစပ်သို့ စွတ်၍ အားရှိသလောက် ပြေးခဲ့လေတော့သည် ။ တောစပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့် တကွ ကျွန်ုပ်လက်တစ်ဖက်မှာ ကျဉ်၍ သွားသည် ကို သိလိုက်သော်လည်း အားမာန်မလျှော့သေးဘဲ တောထဲသို့သာ ပြေးဝင်ခဲ့ရသည် ။

ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်အားဘဲ တအား စွတ်၍ ပြေးနေရာမှ အားအင်ကုန်ခန်းကာ ထိုး၍ လဲကျသွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘာမှ သတိမရတော့ချေ။

တစ်ခုခုပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း လျောင်း၍ နေရာရာ ထိုအရာမှာ ကျွန်ုပ်

ပ် သတိရသကဲ့သို့ မြေကြီးလို မမာကျောဘဲ ဂွမ်းများ ၊ လဲများ ပေါ်တွင် လှဲနေရသကဲ့သို့ နူးညံ့လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အခန်းငယ်လေးတစ်ခုထဲရှိ မွေ့ရာပေါ်တွင် ရောက်၍ နေသည် ။ အခန်းမှာ ငယ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှသည် ။ ကျွန်ုပ်ကြည့်နေစဉ် အခန်းထောင့်ရှိ တံခါးချပ်တစ်ဖက် ပွင့် လာပြီးနောက် အသက်(၆၀)ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက် လာလေသည် ။ အဘိုးကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရွှင်ပျသောအမူအရာဖြင့် ... "မောင်ရင် ... သတိရပါလား" ဟု အားရပါးရ မေးကာ ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

ကျွန်ုပ်ကား ဘာမျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်ပြလိုက်သည် ။

"မောင် သက်သာရဲ့ လား .. .ကံကြီးလို့ သာ ကျုပ်လူတွေနဲ့ တွေ့လို့ သာ ... ဒဏ်ရာက တော်တော်ပဲကြီးတယ်၊ မောင့်ကို ဂျပန်က လက်ဦးသွားသလား"

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းကို တစ်ဖန် ညိတ်၍ ပြလိုက်သည် ။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိနိုင်သေးခင် အဘိုးကြီး၏ စကားသာ ကျွန်ုပ် နားထောင်နေသေးသည် ။

"ကံကြီးလို့ ပဲ မောင်ရေ ... ကျုပ်လူတွေနဲ့ တွေ့လို့ ပဲ၊ ဒီမှာ တော့ ဘာမှ မပူပါနဲ့ တော့ ... ကျုပ်လည်း သူကြီးလုပ်နေပေမယ့် ကျုပ်လည်း မောင့်လို တော်လှန်ရေးသမားပါပဲ။ ကျုပ်လေ တစ်သက်မှာ ပါဏာတိပါ တကံ ဘာမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး။ ကျူးလွန်ရမှာ လည်း အင်မတန် ကြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ရဲ့ ဂျပန်ကိုတော့ ကျုပ် သတ်ရဲတယ်။ ဂျပန်ကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်တဲ့ လူကိုလည်း ကျုပ် သတ်ချင်တာပဲ။ ယုံပါ၊ ကျုပ်ကို အစိုးရက သူကြီးပြန်ခန့်ပေမယ့်လည်း မလွဲသာလို့ လုပ်နေတာ

ပါ။ ကျုပ်တို့ လူမျိုးကို ဒီလောက်တောင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း နိုင်လိုမင်းထက် နှိပ်စက်တာ ခံနေနိုင်တဲ့ လူတွေ၊ ငြိမ်နေတဲ့ လူတွေထက် အပေါင်းပါ လုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေ ကျုပ်လက်နဲ့ ကို ကိုယ်တိုင်သတ်ချင်တာပဲ။ ကျုပ်က တော်လှန်ရေးသမားပဲ"

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော

တစ်စိမ်းပြင်ပြင်တစ်ယောက်အားဘေးအန္တရာယ်ကြီးလှသည့် အတွင်းစကားများကို ဖွင့်ထုတ်ပြောပြနေသည် ကို အလွန်အမင်းအံ့ဩကာ ကြက်သေသေနေမိလေတော့သည်။ ။

"အခု ဘမော်အစိုးရလည်း ရုပ်သေးဖြစ်နေတာ ကျုပ်ကြားပါတယ်၊ စိတ်မချမ်းသာစရာကြီးပဲ ... ကျုပ်တော့ ကျုပ်ကိုကျုပ် နိုင်ငံရေးကို လှူပြီးသား၊ နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် တတ်အားသမျှ အသက်နဲ့ လဲမယ် စိတ်ဖြတ်ပြီးပြီ မောင် ... ဒါကြောင့် မို့လို့ မောင်တို့ တော်လှန်ရေးကို ကျုပ်အားပေးနေတာပေါ့။ ကျုပ် ဒီလိုအားပေးနေတာများ ဂျပန်ကရော အစိုးရကရော သိများ သိရင် ..."

အဘိုးကြီးသည် ထိုစကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ကျွန်ုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ခြင်းကို သတိပြုလိုက်မိသည့် အလား ... "ဘာဖြစ်သလဲ ... သခင်ထွန်းဝင်း ... နာသလား၊ မူးသလား" နှင့် ပျာပျာသလဲ မေးနေတော့သည်။ ။

က ၂၂ ပ ၁၂၁ ဘယ်အရပ်ရောက်နေမှန်းလည်း မသိ။ သူဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား မပြောအပ်သည့် လျှို့ဝှက်သည့် အကြောင်းများကို ပြောနေသနည်းဟု နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရာတွင် သခင်ထွန်းဝင်းဟု ကျွန်ုပ်အား ခေါ်နေသည့် အတွက် အဘိုးကြီး လူမှားနေခြင်းပဲဟု သိလာရသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်က "ဦး

ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သခင်ထွန်းဝင်းလို့ ခေါ်သလဲ"ဟု မေးလိုက်မိသည်။ ။

သွားပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် အပ်ကျရာကိုပင်သူ သိနိုင်သည့် အမူအရာမျက်နှာပေးဖြင့် "မောင်က ခုတောင်ဦးကို မရိပ်မိသေးဘူးထင်တယ်၊ ညက မောင့်ကို ထမ်းလာကြတော့ မောင့်အဝတ်တွေ သွေးစိုနေလို့ ကျုပ်သမီးက အင်္ကျီလဲပေးတယ်။ အဲဒီအင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကိုလူမောင်ဆိုပြီး စာတစ်စောင်ရတယ်။ ဒါ ကျုပ်တို့ စောင့်နေတဲ့ စာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လူတွေကို မောင့်ကိုစောင့်ဖို့ တောစပ်ကို လွှတ်လိုက်တာ။ ကံကောင်းလို့ မောင့်ကိုတွေ့ခဲ့ရတာ။ ဒီအတွက်ကတော့ စိတ်ချပါ။ တပ်မတော်လာရင် ကျုပ်တို့ အဆင်သင့်ပေါ့။ မောင်သာ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ။ မောင် ခရီးဆက်စရာရှိလည်း ခဏဆိုင်းပြီး ဒီမှာ ပဲလျှို့ဝှက်ပြီးကုပါဦး။ အချိန်လည်း အတော်အသင့် လိုသေးတယ်မဟုတ်လား ... ကျုပ်က ကြည်ညိုပါတယ်။ အများကြီးပဲ ပြုစုရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ "

ကံကြမ္မာသည် ကျွန်ုပ်အား ဘယ်လိုများ ဖန်တီးမည်မသိ။ သမက်လောင်းအဖြစ်နှင့် ရောက်ရမည့် နေရာကို သွားလေသူအဖြစ်နှင့် ပို့ လိုက်လေပြီ။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရသော သွားလေသူမှာ သခင်ထွန်းဝင်း မုချဖြစ်ရမည်။ ဤလူကြီးမှာ လည်း ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံရန် အလိုရှိသည့် အေးအေး၏ ဖခင် တိမ်မြုပ်သူကြီး ဦးဘပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်တော် သခင်ထွန်းဝင်း မဟုတ်ဘူး ။ အစိုးရရဲ့ အထူးအရာရှိ ကျော်မြင့်ဟူ၍ ပြောရလျှင် ဂျပန်က သေအောင်မသတ်လိုက်ဘဲ သူကပဲ သေအောင်သတ်ချင် သတ်လိုက်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေမှာ တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် အလွန်ဆိုးရွားပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွရောက်နေရသည် နှင့် တူလှသည် ။ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောရမလား၊ သခင်ထွန်းဝင်းအဖြစ်နှင့် ခေတ္တနေ

၍ လစ်ရမလားဟု မစဉ်းစားနိုင်၊ မဝေခွဲနိုင်ရှိနေစဉ်တွင် အဘိုးကြီးက တစ်ဖန် ဆက်၍ ... "ဘာမှ မပူနဲ့ နော် ... မောင် ဒီမှာ ရှိတာ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သမီးပဲ သိတယ်။ ကျုပ်အိမ်က လူဝင်လူထွက်များ တော့ အထူးဂရုစိုက် ရလိမ့်မယ်။ မနက်ကတောင် အကောင်တစ်ကောင် လှည်းတစ်စီးနဲ့ ပေါက်လာသေးတယ်။ သူ့ဆရာ အစိုးအထူးအရာရှိတဲ့ ။ ကျုပ်ဆီ တမင်လာ သတဲ့ ။ မလာဘူးလားလို့ လာမေးလာတယ်။ ပုံပန်းဒီအရာရှိက ကျုပ်အိမ်မှာ တည်းမလို့ တဲ့ "

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမပြီး ... "ဒီလူ ပြန် သွားပလား ... ဦး ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ"ဟု သွက်သွက်လက်လက်ကြီး မေးလိုက်မိလေသည် ။

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ... မောင်ရှိတဲ့ အကြောင်း နည်းနည်းမှ မရိပ်မိစေရပါ ဘူး။ သူ့ဆရာလည်း မပါပါဘူး ... တပည့်ပါ။ သူ့ဆရာလာတဲ့ အထိ ဒီအိမ်ကပဲနေပြီး သူ စောင့်ပါရစေတဲ့ "

ကျွန်ုပ်မှာ ထ၍ မခုန်မိအောင် မနည်းကြီး သတိထားရတော့သည် ။ ဒီအကောင်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ပင် သိသည် ။ ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့ဘဲ ပြန်မည့် အကောင်မဟုတ်သဖြင့် ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်ကာ ... "ဒါဖြင့် ဒီကောင် ဒီအိမ်မှာ ပဲလား ဦး"

"အခုအထိတော့ ရှိသေးတယ် ... အရာရှိရဲ့ တပည့်ဆိုပေမယ့် ကာလက တယ်ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ။ စုံထောက်လာချင်လာမှာ ။ ကျုပ်က မောင် အိမ်ရောက်နေတော့ နည်းနည်းမှ မရိပ်မိနိုင်အောင် သူ့ကို နေချင်သလောက်နေပါလို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် နှင်လွှတ်ရမယ် မသိဘူး"

ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်ပြီး ... "ဒီမှာ ထိုင်စောင့်
နေလို့ ဘာတွေ့မလဲ။ မင်းဆရာ မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာလို့ ပြောပါလား
ဦးရဲ့ "

"အကောင်းသားပဲ ... ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်မယ် မောင်၊ မောင့်အနာလ
ည်း ဆေးထည့်ရဦးမယ် ... ကျုပ် သွားမယ်"

"ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်ခေါ်ထားသလား"

"မခေါ်ပါဘူး ... ကျုပ်သမီးက ဆေးကျောင်းကထွက်လာတာ ...ကုမ
စားပေမယ့် အစုံရှိပါတယ်။ လာလုပ်ပေးလိမ့်မယ် ... ဘာမှ မပူနဲ့ " ဟု
ပြောပြောဆိုဆို ထ၍ သွားလေသည် ။

အဘိုးကြီးထွက်သွားမှ ကျွန်ုပ်လည်း နေသာထိုင်သာရတော့သည် ။
ကျွန်ုပ်သည် လာရင်းပထမက ဤအိမ်ကို လာရောက်တည်းခိုပြီး မိန်း
ကလေးနှင့် တွေ့မည်။ ကျွန်ုပ်သဘောကျက တစ်နည်းနည်းနှင့် ရအောင်
ကြိုးစားမည်ဟု ကြံဆ၍ လာခဲ့ရင်းဖြစ်သည် ။ ယခုကဲ့သို့ ယုယုယယ
ကုသပေးလိမ့်မည်ကို အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့ပေ။ စောစောက ကံကို ဆဲ
ရေးမိသော်လည်း ယခု ကံကို ကျေးဇူးတင်မိပြန်သည် ။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်
တစ်ဖက်တွင် မရိုးမဖြောင့် မလုပ်ခဲ့သဖြင့် အဘိုးကြီးအား အမှန်ကို ဖွင့်
မပြောနိုင်ခြင်းကို မိမိကိုယ်ကို မိမိ ရှုတ်ချမိသည် ။ သို့သော်လည်း စီမံဖ
န်တီးသည့် ကံကို ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်သည့် အတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့
ဟု သဘောပိုက်ရမလိုဖြစ်နေလေသည် ။

ထိုအတွင်း တံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြန်၍ မျက်စိကို ပြန်၍ ဖွင့်ရရာ ဒီအ

တိုင်းကြည့်နေရလျှင် တစ်သက်လုံးပင် မမှီဝဲဘဲနေနိုင်ပါရဲ့ လားဟု အောက်မေ့မိပေသည်။ ။ ကျောက်ဖြူဖြူ ထွတ်ထွတ်ကို ရုပ်လုံးထုပြီး ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် လာ၍ ချထားသလို မှတ်ထင်ရလောက်ပါပေသည်။ ။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ရပ်၍ ကြည့်နေပုံမှာ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သော ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ကြည့်ရသူ တစ်ဖက်သားအား ချမ်းမြေ့ အေးမြစေလှသည်။ ။ လျှိုဝင်းတောက်ပ လွန်စွာလှပသည့် မျက်စိအစုံတို့ မှာ အလှတွင် မဟုတ်၊ ဣန္ဒြေရှင်အသွင်ပါ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ထင်လင်းဖော်ပြနေလေသည်။ ။ ဘယ်မိန်းမနှင့် မှ မယှဉ်နိုင်ဘူးဟု ထွန်းအောင်ကြီးပြောဖူးစဉ်က နည်းနည်းတော့ ပိုလွန်းသည် ဟု ထင်မြင်ပြောဆိုမိသော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် အလှရှင် ဣန္ဒြေရှင်ကြီး ဖြစ်နေသည် ကို မြင်ရသဖြင့် ယှဉ်စရာ မရှိနိုင်ခြင်းကို ဝန်ခံရတော့မည်။ ။ တိမ်မြုပ်က ရွဲနေတဲ့ ပုလဲကလေးပဲဟု ပြောစဉ်အခါက ပိုကဲ၍ ပြောနေသည် ဟု အထင်မှားခဲ့ခြင်းကို ယခု ကျွန်ုပ်ဟာကျွန်ုပ် မှားကြောင်း ကောင်းစွာ သိရတော့သည်။ ။

"သတိရပြီနော် ..."ဟု ကျွန်ုပ်အား ရပ်နေရာက မရွေ့ဘဲ မေးနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က "ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါပြီ"ဟု ပြန်၍ ပြောရလေသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ကျွန်မ လာနိုင်တယ်နော် ..."

"လာနိုင်ပါတယ် ... လာပါ"ဟု ဆိုမှ ပင် ကျွန်ုပ်၏ အနားသို့ ရောက်၍ လာတော့သည်။ ။ သူ့အမူအရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးရှိသဖြင့် သူ့နာမည်နှင့် သူ လွန်စွာလိုက်ပါပေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ခေါင်းအုံးတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ကာပတ်တီးများကို

ခွာ၍ ထားခဲ့ပြီး တံခါးဝတွင် ချထားခဲ့သော ရေနွေးအိုးနှင့် ကိရိယာတန်ဆာပလာအိတ်ကို ထ၍ ယူပြန်သည်။ ။ လျှောက်ပုံသွားပုံကလေးမှာ အလွန်ပင် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ။ ရင့်ကျက်သည့် ဣန္ဒြေအရှိန်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ ကလေးငယ်ကလေးကဲ့သို့ လုပ်သမျှခံ၍ နေရသည်။ ။ အနာဆေးစဉ် ဆေးထည့်နေစဉ်တွင် လည်း ကျွန်ုပ်အား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ သူ့အလုပ်သာ သူ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး လုပ်၍ နေလေသည်။ ။ ပြီးစီး၍ ပတ်တီးစည်းရင်း "ဉာဏ် ကျွန်မ ကျည်ဆန်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်"ဟု ကျွန်ုပ်ကို မကြည့်ဘဲ ပြော၍ နေသည်။ ။ အသံရော၊ အမူအရာပါ ဒီလောက် ငြိမ်သက်နိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အား အထူးပင် အံ့ဩစေလေတော့သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒီဒဏ်ရာ မြန်မြန်ပျောက်ပါ့မလား ..."

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ...အနာတော့ အရက် ၂၀လောက် ကြာချင်ကြာမယ် ။ ပျောက်ပေမယ့်လည်း သန်အောင် ကုရပါလိမ့်မယ်"

"ဒီရွာမှာ ဆေးရုံမရှိဘူးနော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... မရှိပါဘူး၊ အုတ်ဖိုမှာ တောင် မရှိပါဘူး။ မင်းလှမှာ မှ ရှိပါတယ်"

"ဟင် ...ဒါဖြင့် လူနာသိပ်အရေးကြီးရင် ဒီရွာတွေခက်တာပဲ"

"ဒါကြောင့် ဒီပညာကို ကျွန်မ သင်ပါတယ်"

ယခုကြားရသောစကားသည် ပထမဆုံး သူ့ထံမှ အမြတ်နိုးဆုံးစကားတစ်ခွန်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

"ကျောင်းကထွက်လာတာ ကြာပြီလား"

"အင်္ဂလိပ်တွေ ဆုတ်သွားတော့ အေး ကျောင်းက ဆင်းတဲ့ နှစ်ပါပဲ"

"ဪ ...ဒါဖြင့်ရင် ဒီရွာမှာ ပဲ ဆေးခန်းဖွင့်နေသလား"

"ဆေးခန်းမဖွင့်ပါဘူး ... လူနာရှိတယ်သိရရင် ကျွန်မ သွားပြီးကုပေးလိုက်တာပါပဲ"

"မြင့်မြတ်ပါပေတယ် ..."

မျက်နှာကလေးပေါ် သွေးရောင်ကလေးဖြတ်သန်း၍ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပုံကလေးမှာ ထိုမိန်းမပျို၏ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာကောင်းသော အချက်တွေထဲတွင် ၎င်းပါရော၍ အကျုံးဝင်သွားတော့သည်။ ။

"သခင်ထွန်းဝင်းက အေးအေးထက် ပိုပြီး မြင့်မြတ်ပါတယ် ... ဒါကြောင့် မို့လို့ ဒီလူမျိုးကို ကုရတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်"

ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှ မိန်းမပျိုအား ရှက်မိသည် ကို မဖော်ပြနိုင်ပါ။ မိန်းမပျို၏ ရှေ့မှောက်တွင် ကိုယ်လုံး ကွယ်ပျောက်သွားရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိပြီ အလွန်အမင်းစိတ်ကျဉ်းကျပ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ။ ဖခင်တွင် မဟုတ်ဘဲ သမီးပါ ကျွန်ုပ်အား နိုင်ငံအတွက် စွန့်စားသောသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ကြည်ညိုလေးစားနေခြင်းကို အသိတရားက လူညာတစ်ဦးပဲဟု ရင်တွင်းတွင် လှောင်ပြောင်ရှုတ်ချခြင်းကို ကျွန်ုပ်ခံနေရသည် ဟု သံတွေခဲကို မျို၍ ချနေရသကဲ့သို့ ပူလောင်လွန်းလှပါ၏။

"တစ်ရေးအိပ်ပါ ... ကျွန်မ သွားပါဦးမယ်"ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည် အထိ ကျွန်ုပ်သည် ဘာမှ မပြောဘဲ မိမိကိုယ်နှင့် ကံကြမ္မာကိုသာ အဖန်တလဲလဲ အပြစ်တင်နေမိပါတော့သည်။ ။

သို့ဖြင့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့လာ၍ ဆေးထည့်ပေးတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့် စကားဆွေးနွေးကြရာ သဘောတရား အယူအဆ စိတ်နေစိတ်ထားတို့ မှာ ထုထည်ကြီးမား၍ မြင့်မားလွန်းလှသဖြင့် "ကျော်မြင့်ဘဝန

ငဲ့ ငါ သူ့ကိုရမှ ရပါတော့မလား"ဟု ကြောင့် ကျပူပင်မိလေသည်။ ။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူ့အပေါ်တွင် တိုး၍ ချစ်ခင် လာလေလေ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ် စက်ဆုပ်လေလေဖြစ်လှသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါပဲဟု ဖွင့်၍ ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား သခင်ထွန်းဝင်း တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦး အထင်နှင့် တော်လှန်ရန် သိုသိပ်စီစဉ်ထား ပုံတွေကို ပြောပြပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကိုပြောလျှင် မူချ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ထင်မြင်လွဲမှားကြ၍ အစီအစဉ်များ ပျက်သွားအောင်ဖြစ်မည်ကိုလည်း မဖြစ်ကြစေရန် ကျွန်ုပ်စိတ်ကိုပင် ချုပ်တီး၍ သာ စောင့်စည်း၍ နေရတော့သည်။ ။

"အေးအေးရယ် ... ဘာပြုလို့ ဒီလောက်အေးရတာလဲ"ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည့် အခါ ... "ဘယ်လို အေးလို့ လဲ ကိုထွန်းဝင်း ... အေးအေး ဘာအေးလို့ လဲ"

"မဟုတ်ဘူး လေ ... အေးအေးဟာ သိပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အေးအေးဆေးဆေးရှိတာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ အေးအေး ..."

"စိတ်ရဲ့ တည်ငြိမ်ခြင်းဟာ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုတော့ ရစေတာပဲ သခင် ထွန်းဝင်း"

"စိတ်ပညာတွေတတ်ပြီး ဆည်းပူးလေ့လာနေသလား"

"အို ... အေးအေး ဒီစာတွေမတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားတရားတော် တော့ အမြဲမပြတ် လေ့လာပါတယ်။ သမာဓိက တည်ငြိမ်ခြင်းဖြစ်ပြီး တည်ကြည်ခြင်းက ငြိမ်သက်ခြင်းလည်း ဖြစ်စေတာပါပဲ။ ဒါတင်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ မီးအမျိုးမျိုးတွေကို သတ်နိုင်မှ လည်း ငြိမ်းချမ်းခြင်းဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"နိုင်ငံရေးသဘောတရားနဲ့ တရားတော်နဲ့ ဟာ တစ်ခါတလေ ဆန့်ကျင်မနေဘူးလား"

"ဘယ်သဘောတရားကို ဆိုလိုတာပါလဲ"

"ဥပမာ ဆိုကြပါစို့တော့ ... ချမ်းသာတဲ့ လူတွေက ချမ်းသာလာတော့ ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာအောင် ပိုမို အားထုတ်တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကတော့ ရတတ်သမျှနဲ့ ရောင့်ရဲရမယ်၊ တင်းတိမ်ရမယ်။ လောဘနဲ့ ရမယ်ဆိုတဲ့ တရားတွေကို ကိုးကားယုံကြည်ပြီး အားထုတ်ချင်စိတ်မရှိဘဲ နှစ်သိမ့် ကျေနပ်ကြတော့ သူတို့ ဟာ ဆင်းရဲ နယ်ထဲက ထွက်ဖို့ မရှိဘူး။ သူတို့ ရရမယ့် အခွင့်အရေးတွေကို သူတို့ က မတောင်းဆိုကြတော့ပြင်းပြင်းထန်ထန် အာသီသ မထားကြတော့ ဆင်းရဲပြီးရင်း ဆင်းရဲရင်းပဲ။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးပါရဂူတွေက ဘာသာရေးဟာ ဘိန်းပဲလို့ အယူရှိကြတယ်"

"ဒါက ဘယ်ဘာသာကို ပြောနေတာလဲ ... ဗုဒ္ဓဘာသာက ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ ဒီတရားသုံးပါး ပြထားပြီးသားပဲ။ လူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ်၊ လူတစ်မျိုးလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် အတန်းအစားမခွဲခြားဘဲ ဒီပေါ်မှာ မှီနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အရာတစ်ခု အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ဖို့ ဟာ ဒီတရားတွေပေါ်မှာ မှီနေတယ်။ ဒီအချက်တွေကို ဘယ်လောက် ညီညွတ်အောင် လုပ်သလဲ၊ လုပ်သလောက် အကျိုးရှိစေရမယ်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်ပါလား။ ဘာသာက ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကို အားပေးပြီးသားပဲ။ နိုင်ငံရေးမှာ အယူအဆတွေက ယထာဘူတာ အမှန်ဖြစ်ဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။ အခါ၊ ကာလ၊ ဒေသကြည့်ဖို့ လည်း သတိလိုတာပဲ။ ဟိုတစ်ပြည်မှာ ဒီလိုဖြစ်လို့၊ ဒီတစ်ပြည်မှာ လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ အောင်မြင်ချင်မှ အောင်မြင်မယ်။ အောင်မြင်နိုင်ဖို့ ဟာ အကျိုးရှိဖို့ ဟာက ကာလ၊ ဒေသ

ကို ကြည့်ပြီး နည်းမှန်၊ လမ်းမှန် ရှာကြံဖို့ ရာ ဉာဏ်သိပ်လိုတယ်လို့ အေးအေးထင်တာပဲ။ သခင်ထွန်းဝင်းတော့ အေးအေးထက်ပိုမြင်မှာ ပေါ့

"

ထိုအခါမျိုးတိုင်း သူနှင့် ရှေ့ဆက်စကားမပြောချင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ဖြစ်အင်ကို နာကျင်မိသည်။ ။ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သည့် မိန်းမပျိုရှေ့တွင် နဂိုအသွင်မျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ် စာရင်းရှင်းမပြနိုင်သေးခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ရွံ့မုန်း၍ လာတော့သည်။ ။ ဒီအိမ်ပေါ်ကို ဒီနည်းနှင့် ပို့လိုက်သည့် ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်မိတော့သည်။ ။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဘယ်နံရောအခါမှ သူမလာပါ။ ။ သူနှင့် တွေ့ရ၊ စကားပြောရသည့် အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆေးလာထည့်သည့် အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်ုပ်က "အေးအေးရယ် ... တောမှာ နေတာ ပျော်လို့ လား၊ တောကိုကြိုက်လို့ လား ... တောမှာပဲ နေတော့မလား" ဟု သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့ပညာကလေးနှင့် မထိုက်မတန်ဖြစ်နေသည် ကို နှမြောမိသည့် အတိုင်း ပြောမိရာ ...

"ပျော်တယ်ရယ်လို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... လိုလို့ နေနေရတာပဲ။ အေးအေးတစ်ယောက်တင် မဟုတ်ဘူး ... ပညာတတ် ယောက်ျား မိန်းမ အမြောက်အမြား တောမှာ ရှိဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။ နိုင်ငံရေးရဲ့ အခြေခံဟာ တောပဲ။ တောကလူတွေ မနီးကြားသမျှ မြို့က ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ခရီးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ နီးကြားအောင်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှ လာပြီး ဟောလို့ ပြောလို့ လည်း မဖြစ်ဘူး။ အစဉ်သဖြင့် နေပြီး သူတို့ မျက်စိကို ဖွင့်ပေးဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက မိန်းမတွေကို မျက်စိဖွင့်ပေးဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။ သူတို့ က မြို့သူတွေလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ။ လင်နဲ့ ပဲ့ထမ်း ဦးထမ်းမို့ ထကြွလုံ့လတော့ ရှိပါရဲ့ ... ဒါပေမဲ့ သူတို့ မှာ

အမြင်မကျယ်တာ၊ မျက်စိမပွင့်တာဟာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ နှစ်ရံတင် မ
ဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ က ပေါက်ဖွားတဲ့ သားရော၊ သမီးပါ နှစ်ပစ်လိုက်တာပဲ
။ စားတဲ့ နေရာ၊ ဝတ်တဲ့ နေရာ၊ နေတဲ့ နေရာတွေဟာ ဘယ်လောက်များ
စနစ် စည်းကမ်းမရှိဘဲ ပက်စက်တယ်ဆိုတာ ရွာတွေမှာ ရှိတဲ့ အိမ်တွေ၊
တဲတွေကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ လူကို အမျိုးမျိုးဖ
န်တီးတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် သာယာသားနားမှ လည်း လူဟာ လူနဲ့ တူ
လာတာပဲ။ လူဟာ လူလိုနေချင်တာပဲ။ ဟိုအိမ်ကြည့်လည်း ဗွက်နဲ့ ၊ ရွံနဲ့
၊ ချေးနဲ့ ၊ ဖုံနဲ့ ၊ ဒီအိမ်ကြည့်လည်း ဗွက်နဲ့ ၊ ရွံနဲ့ ၊ ဖုံနဲ့ ဆိုတော့ သူတို့ မျက်
စေ့တွေက ယဉ်ပါးပြီး ဒါကို ပြုပြင်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူး။ တချို့အိမ်တွေ
မှာ အိမ်အဝင်မှာ ဗွက်သာနစ်နေတယ်၊ တံတားမခင်းဘူး ... တချို့ အိမ်
ရှိပြီး အိမ်သာမရှိဘူး၊ ကန်သင်းထဲ၊ လယ်ထဲမှာ ကိစ္စပြီးကြတယ်။ စား
တာသောက်တာလည်း ကလေးရော၊ လူကြီးပါ စည်းကမ်းမရှိဘူး။ လူ
လို မစားဘူး။ လူအသိဉာဏ်ကို မသုံးဘူး။ ထမင်းလုံးရော၊ အရိုးအရင်း
ရော တို့ စရာအရွက် အခက်ရော စားပွဲလေးပေါ်မှာ စာရင်းပုံတင်နေ
တာပဲ။ ဒါကို ပန်းကန်တစ်ချပ်ခွက်တစ်ခုနဲ့ ထည့်ဖို့ ရာ စိတ်ကူးမရှိဘူး။
စားတုန်းတောင် ဒီလိုလုပ်တော့ စားပြီးရင် ဆိုရင်တော့ ဒါကို အဝေးမှာ
ပစ်ဖို့ မြှုပ်ဖို့ စိတ် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ တစ်ခါတည်း ကြမ်းပေါက်က သွန်
လိုက်တာပဲ။ အဲဒီလောက် အစစ အဖက်ဖက်က အဆင့်အတန်းမရှိတာ
ဟာ အိမ်သူတွေ ညံ့ဖျင်းလွန်းလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ စည်းကမ်း
စနစ် သေဝပ်ရေးဟာ လူတစ်မျိုး မြင့်မားဖို့ ရာ အခြေခံအုတ်မြစ်တစ်ချ
ပ်ပဲ။ သူတို့ ကို လူတန်းစေ့စေ့နေတာ ထိုင်တာ ပြမှ ၊ ပြောမှ ၊ သူတို့ မျက်
စေ့ကို ဖွင့်ပေးမှ ၊ သူတို့ မှာ အဆင့်အတန်းရှိလာမယ်။ သူတို့ အဆင့်အ
တန်းမြင့်မှ လည်း နိုင်ငံရဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်တာ မြင်ရတော့မှာ ပဲ။ မြ
န်မာပြည်ကြီးကို ပြန်လည်ထူထောင်ချင်ရင် မြို့မှာ မထူထောင်ဘဲ တော

မှာ ထူထောင်မှ မြန်မြန်ကြီး လိုရာရောက်မှာ ပဲ မဟုတ်လား"

"နို့ ... အေးအေးကော ရွာမှာ ဘယ်လိုပြုပြင်နေသလဲ၊ အခက်အခဲ ကော မရှိဘူးလား"

"အေးအေး အဖို့ တော့ သိပ်မခက်လှဘူး ... အေးအေးက ဆရာဝန် ဆိုတော့ သူတို့ လည်း ရှိသေကြတယ်။ အိမ်ပေါက်ဝလိုလို ရောက်နေလို့ ဒီလိုမစားနဲ့၊ ဒီလိုမနေနဲ့၊ ဒီလိုမဝတ်နဲ့ တို့ ကြပ်မတ်ပြီး နှိုးဆော်ဆောင် ရွက်နေတော့ အခုရွာမှာ ကျောက်ရောဂါတို့၊ ဝမ်းရောဂါတို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကလေးဖွားသေစာရင်းလည်း နည်းနည်းလာပါတယ်။ အေးအေးက သူတို့ ကို မေတ္တာနဲ့ အခစားနား မယူဘဲ ကုသညွှန်ကြားနေတော့ အေးအေးကို ဆရာလေး ... ဆရာလေးနဲ့ သိပ်ကိုချစ်ခင်ကြတာပါပဲ။ အနောက်နိုင်ငံက သူနာပြုဆရာမတွေ၊ သီလရှင်တွေ လွှတ်လွှတ်ပြီး အခမဲ့ နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်ကြတော့ အောင်မြင်သလိုပါပဲ။ အခက်အခဲမရှိပါဘူး။ အခုရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ဘုရားတန်ဆောင်းတို့ ဇရပ်တို့ ဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နည်းစနစ်တကျထားတော့ အနောက်နိုင်ငံက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေလို ဖြစ်လာတယ်။ ရွာလမ်းတွေ ရေတွင်းရေကန်တွေလည်း သန့်သထက် သန့်လာပါပြီ။ ဖေဖေကလည်း ဩဇာရှိ၊ ကျွန်မကလည်း စေတနာ့ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ပြုပြင်ဖို့ ရာ လွယ်နေတာပါပဲ"

"ဒီရွာမှာ ကျောင်းရောရှိသလား"

"စာသင်ကျောင်းရှိပါတယ် ... ကျောင်းကိုလည်း အေးအေး တစ်ပတ် တစ်ခါသွားပြီး ကလေးတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ စစ်ဆေးဖို့ ရောက်နေရလို့ ကလေးတွေရော ကျောင်းရော ဆိုသလိုပါပဲ၊ ပြုပြင်ပေးနေရတာပါပဲ"

"အင်မတန်ကို မွန်မြတ်တာပါပဲ။ ပညာတတ်မိန်းမတွေကို ဒီအလုပ် ချိုးလုပ်ဖို့ ရွာတွေလွှတ်ရရင် လွှတ်ကောင်းမှာ ပဲနော် ..."

"မိန်းမအသင်းကြီးတစ်သင်းက လူချမ်းသာတွေဆီမှာ ရန်ပုံငွေကောက်ခံပြီး ရွာတွေကို လက်တွေ့ဝါဒတွေ တာဝန်ပေးပြီး ဆရာမတွေလွှတ်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"ဒါနဲ့ စုံထောက်တွေကလည်း ဥဒဟိုမို့ အေးအေးတို့ လက်နက်တွေ ဝှက်ပေးနေတာ စစ်သားတွေကို ဝှက်နေတာ သိသွားရင် ဘေးသိပ်ကြီးတာပဲ ... အေးအေး မစိုးရိမ်ဘူးလား"

"သေရတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်ထွန်းဝင်း ... မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ဖို့ ဟာ၊ ဂျပန်လက်က လွတ်မြောက်ဖို့ ဟာ သခင်ထွန်းဝင်းတို့ လည်း အသက်နဲ့ လဲရမှာ ပဲ။ အေးအေးတို့ လည်း လဲရမယ် ဆိုရင်တော့ လဲရတော့မှာ ပဲ။ တတ်နိုင်တဲ့ သူတွေက ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဒီလိုသဘောထားကြရင် သိပ်မြန်မှာ ပဲ"

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ပေါင်းချောင်ကလေးနှင့် ထည့်၍ တိမ်မြုပ်ရွာက ယူခဲ့ပြီး မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ထည့်၍ ပြလိုက်ချင်သောစိတ်များ ပင် ပေါက်မိပေသည် ။ စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးသူ့အား စိုက်၍ ကြည့်မိသည် ။ ကြည်ညိုခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ မှာ ရေကာတာကျိုးသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်းဝယ် ဒလဟော သွန်၍ ဆင်းနေလေသည် ။ အေးအေးဆေးဆေး ဖြည်းဖြည်းလေးလေးပြောနေပုံမှာ နားထောင်၍ မညည်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည် ။ သူ့ကို အထင်ကြီး၍ လာရတိုင်း လာရတိုင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် အထင်သေး၍ လာမိတော့သည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွံမုန်း၍ လာလာသဖြင့် စိတ်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေလှသည် ။ ထိုဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ဖွင့်ပြောမည်ကြံတိုင်း၊ ကြံတိုင်း ကျွန်ုပ်တင် မဟုတ်

၊ ၎င်းတို့ ပါ အစီအစဉ်ပျက်ပြား၍ အကျိုးယုတ်ဖို့ ရာ ရှိသဖြင့် စောင့်စည်းနိုင်သမျှ အောင့်အည်းချုပ်တည်း၍ အခါအခွင့်ကို စောင့်နေရတော့သည်။ ။

တစ်ညလုံးပင် ကျွန်ုပ်မအိပ်နိုင်ဘဲ တစ်ညနေလုံး သူပြောသွားသည့် စကားများ ၊ သူ၏ အယူအဆ၊ အတွေးအတော၊ အပြုအမူများကို အထပ်ထပ် ပြန်၍ သုံးသပ်ဆင်ခြင်နေမိတော့သည်။ ။ ထွန်းမောင်ကြီးက မာနအလွန်ကြီးသည် ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဘာကို မာနကြီးတယ်ပြောတာလဲ၊ ပိုက်ဆံရှိလို့ မာနကြီးတယ် ပြောတာလား။ ရုပ်ချောလို့ မာနကြီးတာလား၊ ဒီကောင်ဘာကို မာနကြီးတယ် ပြောတာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရာတွင် လည်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ။ သူ၏ ရုပ်သွင်မှာ ခန့်ညားရင့်ကျက် တည်ကြည်လှသဖြင့် ဘယ်ယောက်ျားမှ မချိတ်ရဲအောင် ဖြစ်၍ သာ။ သူ့အား မာနကြီးသည် ဟု ထင်ကြမည်ဖြစ်ပေသည်။ ။ ထင်မည်ဆိုကလည်း ထင်လောက်ပါပေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်ပင် သူ့အား မာနကြီးသည် ဟု ထင်ဖို့ ရာမရှိ။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် စွန့်စားဖို့ ရာ ရှိသည် ကို အခြေမှန်သိရပါတော့သည်။ ။

ကျွန်ုပ် ဤအိမ်သို့ ရောက်နေသည် မှာ ယနေ့ အရက် ၂၀ မြောက် ရှိလေပြီ။ လက်နာမှာ လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့သက်သာကာ ရောက်စကကဲ့သို့ လဲ၍ မနေတော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် ထိုင်လို့ ထလို့ နေနိုင်လာပေသည်။ ။ ဘစောမှာ ကျွန်ုပ်အား ရှာဖွေရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးကတည်းက ယနေ့အထိ ပြန်လာသည် ဟု မကြားရပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ အဘိုးကြီးနှင့်

အေးအေးအပြင်အစေခံ ယောက်ျားကြီးမှ တစ်ပါး မည်သူနှင့် မျှ မတွေ့ရ
။ အေးအေးက မနက်တိုင်း ညနေတိုင်းလာ၍ အဘိုးကြီးက နေ့လယ်နေ့
ခင်း လာတတ်လေသည် ။ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုး
တာဝန်ကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ကျေပြန်စွာထမ်းရွက်နေကြသည် ။ ထူးဆန်း
ပုံမှာ အဘိုးကြီးသည် ယနေ့တိုင် သခင်ထွန်းဝင်းအဖြစ်မှ လွဲ၍ မြို့ရွာဒေ
သ ဇာတိဇာစ်မြစ်ကို တစ်ခါဖူးမျှ မမေးပေ။ သခင်ထွန်းဝင်းကို ၎င်းတို့
တစ်ခါမျှတွေ့ဖူးမည် မထင်ချေ။ သခင်ထွန်းဝင်းကို ဗဟိုတော်လှန်ရေး
တပ်က သာယာဝတီ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့သို့ စာပေးရန် လွှတ်သူဟု သာ
ခန့်မှန်း၍ ယူကြည့်နိုင်လေသည် ။ ယနေ့အထိ လုံးလုံးမပေါ်ပေါက်သေး
ဘဲ ဤအိမ်တွင် ချောင်၍ နေခြင်းကို ထောက်၍ သခင်ထွန်းဝင်း၏ အဆ
က်အသွယ်မှာ ဤအရပ်နှင့် ဝေးကြောင်း ထင်ရှားလေသည် ။ ကျွန်ုပ်၏
စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ ပူပင်ခြင်း၊ ကြောင့် ကြခြင်းဒဏ်တို့ က အမျိုးမျိုး နှိ
ပ်စက်နေသဖြင့် လှောင်အိမ်ပိတ်မိသည့် ငှက်ကဲ့သို့ တစ်နေ့တခြား ခွန်
အားလျော့လျက်ရှိသည် ။ ဒီဘဝက ဘယ်တော့ကျွတ်ရမည်၊ ဘယ်နည်း
နဲ့ ဘယ်လို ကျွတ်ရမည်ဟု နေ့စဉ်ပင် အကြံယူ၍ နေရသည် ။ ကျွန်ုပ်က
သာ အေးအေးအား တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းချစ်ခင်၍ နေပြီး အေးအေးထံ
မှ ကျွန်ုပ်အား မေတ္တာထားယောင်အရိပ်အငွေ့မှ မသန်းသေးသဖြင့် ဤ
အချက်ကလည်း စိတ်မအေးရသေးပေ။ ကျော်မြင့်ဘဝနှင့် ဘယ်တော့
သူ့မေတ္တာကို ရယူပါမည်နည်းဟူ၍ လည်း စိတ်တစ်စိတ်က အခါအခွင့်
စောင့်ထင်တုံးပင်။ ကျော်မြင့်အဖြစ်ကို ပြောလိုက်သည့် အခါတွင် မုန်း
တီး၍ သွားကြမည်လားဟု လည်း စိုးရိမ်မိသေးသည် ။ ယနေ့အဖို့
လည်း စိတ်ညစ်ညူးလွန်းသဖြင့် အိပ်၍ မနေတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်တွ
င် ရပ်၍ နေမိသည် ။ လေပြည်လေညင်းကလေးက တလူးလူး တလွန့်
လွန့် တိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားသကဲ့

သို့ ထင်မှတ်ရသည်။ အဘိုးကြီးအပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး အပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ သခင်ထွန်းဝင်း မဟုတ်ကြောင်းကို ဘယ်ကဲ့ သို့ရှင်းလင်းပြောပြရလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု အကြံယူဉာဏ်ယူနေမိ သည်။

တံခါးဖွင့်၍ မိန်းမပျိုကိုယ်တိုင်ပင် ဝင် လာပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ခုတင် ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ နေ့စဉ်နေ့စဉ်မြင်နေကျထက် ယနေ့ ပို၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဖြစ်လာခြင်းကို စဉ်းစား၍ မရသဖြင့် စကားတစ် ခွန်းမျှ မပြောဘဲ သူလုပ်သမျှကိုသာ ငြိမ်၍ ခံနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စ ကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော၊ ခါတိုင်းနေ့များ တွင် နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့လည်း မဆက်ဘဲ ရင့်ကျက်သည့် ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ငြိမ်သက်စွာ လုပ်ဖွယ်ရာရှိသမျှ တို့ ကို လုပ်၍ နေလေတော့သည်။

အားလုံး ပြီးစီးသွားပြီးလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေးဘဲ ပြတင်းပေါက်တွင် စောစောက ကျွန်ုပ် ရပ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေသည်။ လူနှစ်ယောက်ရှိလျက်နှင့် အခန်းထဲတွင် မည်သူမျှမရှိသ ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ၊ ငါ့အကြောင်းများ သိလို့ အပြောခက်နေတော့သလားဟု လည်း များ စွာ ပူပင်ကြောင့် ကျဖြစ်မိပါ သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ် အရိပ်အယောင်မှ မမြင်ရဘဲ ပကတိ ကြည်လင်သိမ်မွေ့ ချောမောလှပလျက်ပင် ရှိသည်။ သို့သော် နေ့စဉ်မြင်ရသည့် ဣန္ဒြေထက် ယနေ့မြင်ရသော ဣန္ဒြေက ကြီး ရင့်လွန်းလှသဖြင့် ပိုမို၍ ခန့်ညားနေသည် ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ သူလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် လေပြည်လေညင်းကလေးကို သုံးဆောင်ခံစားနေ ပေလိမ့်မည်။ သူ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေခြင်းကို ပန်းချီကားကြီးတစ်ကား ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် လာ၍ ချိတ်ပြထားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်မှာ ရှုမဝနိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ အဆက်အပေါက် အချိုးအစားကျနေ

ပုံကလေးမှာ တိတိရီရီပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိလှသဖြင့် အမှန်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဤအချိန်သည် အေးအေးအား အမက်မောဆုံးသောအချိန် ဖြစ်မိပါသည်။ ကိုယ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည့် ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာမှာ အလွန်အေးလွန်လွန်းသလောက် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ ပို၍ သာ စိုးရိမ်ပူပင်လာတော့သည်။

"သခင်ထွန်းဝင်း ... ဒီနေ့ ဂျပန်နှစ်ယောက်လာတယ် ... ဘယ်သူသတင်းပေးတယ်မသိဘူး ... ဖေဖေ့ကို စစ်ဆေးဖို့ ဆိုပြီး ခေါ်သွားကြတယ်။"

ကျွန်ုပ်မှာ ကြားရသောသတင်းကိုလည်း အံ့သြမိ၏။ သူ့ကိုလည်း ပို၍ အံ့သြမိပါ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း စသည့် အချက်အလက်တို့ ကို သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှာကြည့်မိသော်လည်း စိုးစဉ်းမျှ အရိပ်အယောင် မမြင်ရ။ အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါပေသည်။

"ဖြစ်ရလေ အေးအေးရယ် ... ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်ကို ခေါ်သွားတာလဲ"

"နေ့လယ်ကပါပဲ ... စစ်တပ်ကို ခေါ်သွားမှာ ပေါ့"

"ဦးက ဘာများ ပြောသွားသေးသလဲ"

"ဘယ်သူ့ကိုလဲ"

"အေးအေးကိုလေ ..."

"သတိထားပြီး ပီပီရီရီလုပ်ဖို့ ပဲ ပြောသွားပါတယ်"

"အခု အရေးကြီး လာပြီလား ... အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုနေသလဲ"

..."

"ကြီးပြီဆိုပါတော့ ... တချို့တပ်သားတွေတောင် ရုပ်ဖျက်ပြီး လစ်လာကြလို့ တောထဲရောက် လာပြီ။ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် အေးအေးကို ဖေဖေ တာဝန်အကုန်လွှဲသွားတယ်"

"ရောက်လာကြတဲ့ သူတွေက သခင်ထွန်းဝင်းကို တွေ့ချင်တယ်လို့ များ ပြောကြသေးသလား အေးအေး"ဟု ကျွန်ုပ်က မရဲတရဲမေးရာ ...

"မမေးပါဘူး ... သူတို့ မသိကြသေးပါဘူး"

တစ်ယောက်လူ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှားနေသည် ကို သိလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကားကို အဆင်ပြေ ကြည့်ပြောနေရခြင်းကို အလွန်အမင်း စက်ဆုပ်လှသဖြင့် ယခုပင် ဖွင့်ပြောလိုက်မည်ဟု ကြံပြီးမှ တစ်ဖန် အကြောင်းကြောင်းကို စဉ်းစား၍ နေရပြန်ပါသည်။ ။

"ဦးဆီကို အေးအေး လိုက်မသွားဘူးလား ... အေးအေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာပဲနော်"

"အေးအေးကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ရာ မပြောသွားပါဘူး၊ ဒီမှာ မလစ်လပ်ဖို့ သာ မှာ သွားပါတယ်။ စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အစကတည်းက ဒီဘေးကိုမြင်ပြီးလို့ ဆင်ခြင်ပြီးဖြေနိုင်ပါတယ်။ လွှတ်ရင်လည်း လွှတ်လိုက်မှာ ပါပဲ။ ခေါ်ရုံခေါ်မေးတာလား မသိဘူး။ လျှို့ဝှက်တဲ့ အလုပ်ဟာ ပေါ်ပေါက်တတ်တာမျိုးပဲနော် ..."

ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ပင် ထ၍ သွားတော့သည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည် ။ သို့ကြည်ရာတွင် ရဲရဲကြည့်ဝံ့သူမှာ အေးအေးဖြစ်၍ ပထမဆုံး မျက်နှာလွှဲသူမှာ ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်ုပ်

ပ်၏ မတည်ငြိမ်သော စိတ်ဓာတ်မှာ ကြီးလေးသော ပြဿနာပေါ်တွင် တာရှည်မတည်တံ့နိုင်ဘဲ အလံတံခွန်ကဲ့သို့ တလွင့်လွင့် လွန့်လွှဲ၍ နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မထူးတော့ပါဘူး၊ ပြောလိုက်တော့မယ်ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ၎င်းအား ပြန်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်လျက် ကြည့်နေလျက်ပင် ရှိသေးသည် ကို တွေ့ရသည်။

"အနာလည်း သက်သာပြီ၊ ကျွန်တော် သွားနိုင်ပြီ မဟုတ်လား"

"သွားရင်တော့ သွားနိုင်ပါပြီ။ တစ်နေ့ ဒီအိမ်ကို ဂျပန်မရှာဘူးလို့ မတွက်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်မှာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို မလှုပ်မိရန် အထူးသတိပြုလိုက်ရသည်။ ဂျပန်ကို ပြန်လှန်ခုခံပြီဖြစ်၍ ထပ်မံ၍ ဂျပန်နှင့် တွေ့ရဖို့ ရာကြောက်ရွံ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးအဖြစ်နှင့် အထင်ကြီးနေခြင်းကို မခံဝံ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တော့သည်။ "နက်ဖြန်လောက်ပဲ ကျွန်တော် သွားချင်တယ်။ အေးအေး ... မသွားခင် အေးအေးကို ပြောစရာတွေ ရှိပါတယ်။ စောစောက မပြောဘဲနေတာရယ်၊ အခုမှ ပြောတာရယ်ကို အေးအေးရှုတ်ချမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ခံဖို့ ပါပဲ"

"မရှုတ်ချပါဘူး ... ပြောမှာ ကို ပြောနိုင်ပါတယ်"

"ကျွန်တော်ဟာ သခင်ထွန်းဝင်း မဟုတ်ပါဘူး ..."

"အေးအေး သိပါတယ်"

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ထဲမှ သွေးကြောများ ခဏမျှ ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ဖြစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ဆက်ပြောရန်ပင် သတိမရဘဲ သူ့ကို ကြည့်၍ ကြက်သေသေနေမိသည်။ သူ ပြောလိုက်သည့် စကားနှင့် သူ့အ

မူအရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးနိုင်လွန်းသဖြင့် လူသားစစ်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေရော့သလားဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ။

"အေးအေး ဘယ်လိုသိလဲ ... ကျွန်တော်ဖြင့် အတော် အံ့ဩသွားတယ်။ မြင်မြင်ချင်း သိတာပဲလား ... ပြောပါဦး အေးအေးရယ်"

"မြင်မြင်ခြင်း မသိပါဘူး ... ရှင်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မဦးလေး ဦးလှမောင်အိမ်ကိုသွားတယ်။ သွားတော့ ရှင်တပည့်ကို အိမ်ရှေ့မှာ မယောင်မလည် လုပ်နေတာတွေ့တယ်။ အေးအေးစိတ်မှာ မနက်ကပဲ အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ သူ့ဆရာ ရှာတာလည်း ပြောတယ်။ ဒီကိုလည်း လာတယ်။ ထူးပါတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး စုံစမ်းချင်လာတယ်။ သူ ဦးလှမောင်အိမ် ဒီအိမ်ပဲလားလို့ အေးအေးကို မေးတယ်။ အေးအေးက ဟုတ်တဲ့ အကြောင်းပြောပြတယ်။ အေးအေးအိမ် မနက်ဘက်လာတော့ သူ့ကိုသာ အေးအေးတွေ့တယ် ... သူက အေးအေးကို မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အေးအေးက ဒီအိမ်ကပါပဲ။ ဘာကိစ္စရှိသလဲ ပြောပါဆိုလည်း တော်တော်နဲ့ မပြောဘူး။ ဒီလိုမပြောတော့ အကြောင်းတစ်ခုပဲလို့ စိတ်ခုပြီး ကျွန်မ ကူညီပါမယ်။ ပြောပါလို့ မရမက မေးမှ ဦးကျော်မြင့်ဆိုတာ ညက ဒီအိမ်ကို မလာဘူးလားလို့ မေးတယ်။ မနက်ကလည်း ဖေဖေကို ဆရာရောက်ပြီလားလို့ သူပဲမေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာတာနဲ့ မလာဘူး၊ ကိစ္စထူးသလား၊ ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာဖို့ ရှိလို့ လဲလို့ မေးတော့ ... ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ ပဲ စာတစ်စောင်ပေးစရာ သူ့မှာ ပါလာလို့ ပါတဲ့ ။ အေးအေးတို့လိုချင်တဲ့ စာက ညက ရှင့်ဆီက ရပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ စာစကားပြောတော့ ဒီစာမျိုးဟာ ၂ စောင်လည်း မရှိရဘူး၊ လူ ၂ ဦးလည်း မဖြစ်ရဘူး မဟုတ်လား .. အေးအေးတို့ သိရတာက သခင်ထွန်းဝင်းဆိုတဲ့ လူက လာပေးလိမ့်မယ်သိရတယ်။ အခု သူက သူ့ဆရာဦးကျော်မြင့် လာမပေးဘူးလား မေးနေတယ်။ အေးအေးလည်း နည်းနည်းဆန်းတာ

သိရပြီး သူ့ကို ပေါ်အောင်စစ်မှ ပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး "ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဦးကျော်မြင့်နဲ့ တစ်ဆင့် ပေးလိုက်သလား၊ ကျွန်မတို့ လည်း ဒီစာမျှော်နေတာပဲ။ စာယူလာတဲ့ လူရော ရှင်နဲ့ တွေ့ရလား၊ မာရဲ့ နော်"လို့ မေးလိုက်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီလူနဲ့ ဘာတော်သလဲတဲ့ ... အေးအေးက အစ်ကိုပါပဲဆိုတော့ အေးအေးကို သနားသွားသလိုပဲ ... မျက်နှာကပြနေတယ်။ ဒါနဲ့ အမျိုးမျိုး မရမက မေးတော့မှ ခင်ဗျားအစ်ကိုသေပြီဆိုပြီး လမ်းခရီးမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေ ပြောတယ်။ အဲဒီစာကို သူ့ဆရာယူလာတယ်။ အခု သူ့ဆရာလည်း ပျောက်နေတယ်လို့ ပြောပြီး အေးအေးကို အထပ်ထပ် ပိတ်တော့တာပဲ။ အေးအေးကလည်း ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဒီစကားကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ ပိတ်လိုက်တယ်"

အေးအေးသည် ဆက်၍ မပြောသေးဘဲ ရပ်၍ နေလေ၏။

"ဆက်ပါဦး အေးအေးရယ် ... ကျွန်တော့်ကံကိုကျွန်တော်ဖြင့် ရယ်ပဲ ရယ်ချင်တော့တယ်။ ရှင့်ဆရာ အိမ်မှာ ရှိတယ်လို့ အေးအေး မပြောလိုက်ဘူးလား"

"ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောလို့ ဖြစ်မလဲ ... ရှင့်ကို သခင်ထွန်းဝင်းရယ်လို့ ဖေဖေက ယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်တယ်၊ အေးအေးက သခင်ထွန်းဝင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဖေဖေစိတ်ကို အေးအေး နည်းနည်းမှ မပိုင်စိုးနိုင်ဘူး။ ဂျပန်က ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာဟာ ရှင် အစိုးရအရာရှိတစ်ဦးမို့ ပစ်စရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး။ သေသွားတဲ့ သူအပေါ်မှာ ထားတဲ့ ကတိအတွက် ဒီစာကို ရှင် ပို့ဆောင်ပေးနိုင်အောင် စွန့်စားတယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ အေးအေး စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ယောက်ျား ဝီသပါပေတယ်၊ မြင့်မြတ်ပါပေတယ်၊ ဒီစာဟာ အေးအေးတို့ တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံး ဘေးသင့်နိုင်တာမို့ ရှင့်ကို အေးအေး အများကြီးပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်၊ ရှင် မှန်

တာကို သက်ညှာပြီး ဖွင့်မပြောသေးတာပဲလို့ ကျွန်မ ယူဆတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား"

ချောတာ၊ လှတာတင် မဟုတ်ဘဲ အဆင်ခြင်ညက်နှင့် ပါးနပ်လိမ္မာ ပီရိခြင်းတို့ ကို ချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည် ။ မြွေမသေ တုတ်မကျိုး၊ နှစ်ဦးအကျိုးမမဲ့ဖို့ ရာ ဆိုင်းလိုက်ခြင်းအတွက် ပညာညက် မသေးသိမ်ခြင်းကိုလည်း ချီးမွမ်းပြီးရင်း ချီးမွမ်းရင်း ဖြစ်နေမိသည် ။

"နိုင်ငံရေးနဲ့ စွန့်စားတဲ့ သူ မဟုတ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မြင့်မြတ်တယ် လို့ မယူဆစေချင်ပါဘူး"

"နိုင်ငံရေးမှ ... ဘာမှ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကတိသစ္စာကို အသက်စွန့်ပြီး တည်ကြည်ခိုင်မြဲတဲ့ သူကို အေးအေးကြည်ညိုပါတယ်"

"နို့ ... ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ရယ်ကော မသိဘူး လား ... တပည့်ကို မမေးလိုက်ဘူးလား"

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်ုပ် အခွင့်ပေါ်ပြီဟု မေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်ုပ်ကို ဤကိစ္စအတွက် လှောင်အိမ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်သူမှာ ဘစောဖြစ်သည် ။ လှောင်အိမ်ထဲမှ သော့ဖွင့်၍ ထုတ်ပေးသူမှာ လည်း ဘစောပင်ဖြစ်သည် ။ နားဖောက်ရန်မှာ ကား ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်၍ ထိုမေးခွန်းကို သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ကျွန်ုပ် မေးလိုက်သည် ။

"ဒါတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ မမေးပါဘူး"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်း ထလိုက်သည် ။ သူရပ်နေသော ပြတင်းနားသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍ သွားပြီး သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်လိုက်သည် ။ သူ့ကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည် ။ ရင်တွင်း၌ ရှိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အခိုးအငွေ့တို့ မှာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိအစုံတို့ တွေ့

င် အစွမ်းကုန် ရောင်စုံလွှတ်၍ နေကြသည် ။ သူက မျက်လွှာကိုချလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်လျက်နေရှာသည် ။ လောကကြီးတစ်ခု လုံးတွင် သူနှင့် ကျွန်ုပ်သာ ရှိသည် ဟု ထင်မှတ်မိသည် ။

ညနေစောင်း နေရောင်ခြည်သည် သူ့အလှအား အစွမ်းကုန် ထိုး၍ ပြ နေလေသည် ။

"ကိုကျော်မြင့် ဒီကိုလာရတာ အေးအေးရဲ့ သတင်းကလေးက မွေး လွန်လွန်းလို့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ကြိုးစားပြီး လာခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ လာခဲ့ စဉ်ကတော့ လူကြည့်ဖို့ လာတာပါ။ အခုလို လူကုဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီ လောက် ကြိုးစားပမ်းစား လာခဲ့ရတာ အေးအေးကိုမြင်ရတော့ လာခဲ့ရ ကျိုးတော့နပ်ပြီ။ ဘယ်လိုကြိုးစားရမယ်ဆိုတာသာ နေ့နဲ့ အမျှ တွေး တောပူပင်နေတာပါပဲ ... ဒီအထဲမှာ ကံကြမ္မာကလည်း မင်း ဒီအတိုင်းမ သွားနဲ့ ၊ ဒီအိမ်ကို ဒီလိုသွားလို့ ဖန်တီးပြီး ပို့လိုက်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် မပြောနိုင်ဘဲ သာလို့ ပဲ ဒီကိစ္စပြောဖို့ ရာ အခက်ကြုံရပါတယ်။ အ ခုတော့ ရှင်းပြီမို့ ပြောရတော့မယ် ... ကိုကျော်မြင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရာ မ ရွေးချယ်နိုင်ဘူးလား အေးအေး ... ရွေးချယ်ပြီးသားလူများ ရှိနေပြီလား ..."

ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကို မဖြေကြားဘဲ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်သက် သက်ကြီးရပ်၍ သာ နေသည် ။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည့် အ မူအရာမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်၍ နေသည် ။ တဖြူးဖြူး တိုက် နေသောလေကြောင့် သူ့နဖူးပေါ်တွင် လွင့်လူး၍ နေသော ဆံစကလေးများက မျက်ခုံးပေါ်သို့ ငွေ့ရမ်းလိုက်သည့် အခါတွင် သာ မျ က်တောင်ကလေးများ ခတ်တော့သည် ။ ပကတိ ငြိမ်သက်လျက် အသ က်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သော အရပ်တစ်ရပ်ကဲ့သို့ သူလုပ်၍ နေနိုင်လွန်းလှသ

ည် ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုကြည့်နေရာက အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကို ကျွန်ုပ် ထပ်၍ မေးရပြန်သည် ။

ထိုအခါမှ ချထားသော မျက်လွှာကလေးမှာ အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ပင့်၍ လာပြီးလျှင် ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာပေးကလေးဖြင့် "အေးအေး လက်ထပ်ဖို့ ရာ ရွေးချယ်ပြီးသား မရှိသေးပါဘူး"

"မရှိသေးရင် ကိုကျော်မြင့်ကို အေးအေး မရွေးချယ်နိုင်ဘူးလား ... ကိုကျော်မြင့် အေးအေးကို တစ်သက်လုံး ချစ်ပါရစေတော့ ..."

ကျွန်ုပ်အား ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်လွှာကလေးကိုချကာ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်၍ နေလေသည် ။

"အေးအေးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါ အရည်အချင်းကိုကျော်မြင့်မှာ မရှိလို့ အပြောခက်နေသလား အေးအေးရယ်၊ ကိုကျော်မြင့်က နိုင်ငံရေးနဲ့ စွန့်စားတဲ့ သူ မဟုတ်လို့ ..."

အသက်ပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့ မျက်လွှာကလေးပင့်ကာ

"ကိုကျော်မြင့် ဒီလိုထင်ရင် မှားမှာ ပါပဲ ... အေးအေး ဒီလိုတွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"နို့ ... ဘယ်လိုတွေးနေတာလဲ အေးအေးရယ် ... ဘယ်လိုတွေးနေတာလဲ ..."

"အေးအေးကို သက်ဆုံးတိုင် ချစ်ပါ့မလားလို့ ..."

အချစ်ပါရော၍ အသက်ဝင်လာသော ယခုပြောပုံ မျက်နှာအမူအရာကလေးမှာ ခါတိုင်းထက် မည်မျှပို၍ လှလာသည် ကို ကျွန်ုပ်ကလွဲ၍ ဘယ်ယောက်ျားမှ မြင်ဖူးမည်မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းပေါ်၌ ရွက်ထားရသော ဝန်ထုပ်
ဝန်ပိုးကြီးကို လွှတ်ချလိုက်ရသကဲ့သို့ တစ်ခဏချင်း သိသိသာသာကြီး
ပေါ့ပါး၍ သွားလေသည်။ သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး
တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသောလေကို တဝကြီးရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်
မည်မျှ ပေါ့ပါး၍ စိတ်ချမ်းသာသွားပြီကို မဖော်ပြနိုင်တော့ပါ။ သူ့
အားသာလျှင် တစ်မိမ့်ကြည့်၍ နေမိလေတော့သည်။

မဟာမိတ်တပ်များ ဝင်လာလျှင်ဝင်လာချင်း သူ့ထံသို့ အမြန်လာခဲ့ရန်
ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းပေါ်တွင်
အူမြူး၍ နေလေသည်။ အလာတုန်းက ကဲ့သို့ နေလည်း မပူ၊ လောက
ဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အုံ့မှ ဝိုင်းညှို့ဆိုင်းနေသဖြင့်
သာယာကြည်နူးစရာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ရွာကလေးမှာ သစ်ပင်ကြီး
များက အုပ်ဆိုင်းဖုံးလွှမ်း၍ ထားသောကြောင့် မြုပ်၍ နေလေသည်။ အ
ဝေးမှ ညှို့ညှို့ဆိုင်းဆိုင်းကြီးသာ မြင်ရလေသည်။ ရွာထိပ်မှ လက်ရပ်ပြ
၍ နေသော သူကလေးကိုသာ မြင်ယောင်ထင်ယောင် နေတော့သည်။
ကျွန်ုပ်အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံအောင်မြင်ခဲ့သည် မှာ သတ္တဘာဝဘစော
ကြောင့် သာဖြစ်လေရာ၊ ငဘစောသာပါလျှင် ပို၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချစ်အာ
ရုံခံစား၍ ချစ်စကားများကို သူကလေးနှင့် ပြောရမည့် အစား ငဘစော
အား ပြောကြားပျော်ရွှင်ဖွယ်ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုအပြန်တွင် င
ဘစောမပါရခြင်းသာ တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်မိပေတော့သည်။
